

VERLIEFD

Vlinders in je buik, een heerlijk gevoel, maar als je een blauwtje loopt... dat voelt wel even anders! In deze Openen en sluiten staan enkele teksten om voor te lezen.

Heb je meteen het thema Verliefd te pakken! Het gedicht 'Blind' is een mooie introductie op het thema 'leven met een handicap'.

Zoenen

Ze stonden na schooltijd nog even met elkaar te praten. Het ging over zoenen.

Jasper had al heel wat ervaring op dat gebied, die had al drie keer verkering gehad.

Kees-Jan had nu voor het eerst een vriendinnetje en Niels had net de verkering met Liese uit. "Die meid kan zoenen!", zei hij. "Ik wist gewoon niet wat me overkwam. Jammer, dat ze het uitmaakte."

"Misschien vond ze dat jij het niet goed kon", zei Kees-Jan op plagerige toon.

Toen was het opeens stil en keken ze allemaal naar Joris.

"En hoe zit het met jou?", vroeg Jasper.

"Wat bedoel je?", Joris wist zo gauw niet wat hij moest zeggen en probeerde door zijn vraag tijd te rekken.

"Wat ik bedoel? Waar hebben we het nou steeds over. Over zoenen!"

"O, dat", zei Joris vaag. "Ik weet niet, hoor. Het lijkt me niks."

Stomverbaasd keken ze hem aan.

"Het lijkt je niks? Je bedoelt dat je nog nooit gezoend hebt?"

"Ja, dat bedoel ik." Joris voelde zich wel wat opgelaten door de reacties van de anderen.

"Jongen, je bent veertien!" riep Niels uit. "Wordt het dan niet eens tijd om wat ervaring op te doen?"

Joris haalde zijn schouders op. "Ik heb nog niet de behoefte gehad. Misschien komt dat vanzelf als ik een leuk meisje ontmoet. Ik wacht het maar af." Hij pakte zijn tas. "Nou, ik ga maar eens. Tot morgen."

Hij pakte zijn fiets uit het rek en reed weg. De anderen keken hem na.

"Niet te geloven!", stamelde Jasper.

"Vreemd joch", vond Kees-Jan.

"Zeg dat wel", zei Niels.

Jongens

Soms is hij vol warmte vaak zo koud als steen, soms wil hij wel samen vaker nog alleen, vaak voel ik me happy soms heb ik verdriet, wat moet je toch met jongens? Ik weet het niet!

Feest

Vanavond schoolfeest!

Ik kan natuurlijk niet mijn bril op, en aan mijn lenzen ben ik nog niet gewend. Dus maar zien hoe lang ik het volhoud.

M'n beugel doe ik uit, stel je voor dat er iemand wil zoenen.

En dan die puistjes!

Wie heeft verdorie de puistjes uitgevonden?

Daar gaat een dikke laag gekleurde dagcrème op.

Mijn haar is absoluut een ramp, volledig verprutst door de kapper.

Met gel lijkt het nog redelijk.

Nu nog wat aan.

Wijde broek? Spijkerbroek? Rokje?

Hemdje? Truitje? Shirtje?

Laarzen? Boots? Gympen?

Ik vraag m'n zus wel wat zij zou doen.

Tjonge, ik ben nu al kapot, zeg!

Ik denk dat ik niet lang blijf vanavond.

foto: Marcel Minnée

foto: Archief Kerkinactie

Blind

Mensen vinden me vaak zielig,
omdat ik blind ben.

Nou, zielig ben ik dus niet.

Ik vind het wel eens jammer
dat ik niet kan zien.

Maar wat de mensen niet weten
is dat ik beter kan horen en
voelen
dan zij.

Ik heb een vriendin en weet precies
hoe ze eruit ziet.

Ik voel haar kleine handen,
haar warme lippen
en haar zachte haar.

En de rest natuurlijk!

Als ze praat of zingt,
luister ik naar haar stem.

Ik ben blij dat ik niet doof ben,
want ik houd van muziek.

Ik speel gitaar in een band.

Het lijkt me erg om
niet te weten wat geluid is.

Om alleen te zijn
in een stille wereld.

Daarom ben ik liever blind dan doof.

Verliefd

Dertien is ze en verliefd,
verliefd op die jongen uit 2B.

En hij is ook op haar!

Als ze hem tegenkomt in de gang van de school,
krijgt ze een kriebelig gevoel in haar lijf.

Als ze zijn blauwe ogen op haar gericht voelt,
voelt ze zich een beetje mooier worden.

Als ze elkaar voorbij gelopen zijn en tegelijk omzien,
dan weet ze: dit is hem!

Ze is al eens eerder verliefd geweest,
toen was ze twaalf en hij voelde niks voor haar.

Achteraf gezien was dat toch maar een sukkel.

Nee, dit is anders, dit is echt.

Met hem wil ze haar leven wel delen.

Maar voorlopig moet ze er eerst achter zien te komen hoe hij heet.

Post

Wel honderd keer heeft Irma uit het raam gekeken. Waar blijft die postbode nou toch?

Hij heeft het zeker erg druk met al die kaarten.

Zelf heeft ze er ook één gestuurd, aan Jelmer, met wie ze al een tijdje verking heeft.

Als hij haar nou ook maar een kaart stuurt. Je weet het nooit met jongens. Ze kunnen soms zo onromantisch zijn.

Hé, daar loopt de postbode aan de overkant van de straat.

Ja, hoor! Net vandaag moet hij bij ieder huis zijn. Alsof die ingedutte, oude lui uit de buurt aan Valentijn doen.

Hè, hè, hij steekt over. Nu alleen de burens nog.

Ze hoort de brievenbus kleppen en holt naar de gang. Er ligt een stapeltje post op de mat. De tv-gids, een blauwe envelop, een ansichtkaart voor haar ouders en een brief van oma voor het hele gezin.

Er is geen post voor haar.

Verdikkeme, die stomme jongens ook altijd. Wat zijn het toch sufferds! Je kunt er gewoon niks mee. Ze begrijpen niets van meisjes.

Maar van Jelmer valt het haar echt tegen. Ze had gisteren nog zo gezegd dat het vandaag 14 februari zou zijn.

Nou, hij kan het mooi vergeten. Ze hoeft helemaal niks meer met hem. Dat zal ze hem morgen kort en duidelijk vertellen. Als een kaart sturen al te veel moeite is, dan wordt het nooit wat.

Boos loopt ze de huiskamer in.

Dan gaat de bel. Ook dat nog! Die zeurderige buurman staat op de stoep.

"Dag, jongedame", groet hij Irma als ze opendoet.

Hij heeft een envelop in zijn hand.

"Dit heeft de postbode bij ons bezorgd, maar het is voor jou, geloof ik. Zo maakt een oude buurman je toch nog eens blij."

Irma grist de envelop uit zijn handen, mompelt wat en doet de deur dicht.

De envelop is snel geopend. Een kaart met wel honderd hartjes.

Onderaan staat in piepkleine lettertjes: I love you, J.

Ach, ze wist wel dat Jelmer anders was dan de rest. De lieverd!